

COLUMN

door Ron Lodewijks

Het verval van de waakhond

Ooit was de Brabantse Milieufederatie dé waakhond van het Brabantse erf. Sinds april 2009 is zij het gemuilkorfde schoothondje van de provincie. Die subsidieert de BMF vanaf de oprichting in 1972 en organiseert daarmee haar eigen oppositie. Soms is dat niet prettig. Zo stond de provincie behoorlijk in haar hemd toen de Raad van State een bungalowpark van De Efteling in bosgebied tegenhield en de BMF vervolgens een deal sloot met het pretpark waar de natuur veel beter uit kwam dan wat de provinciale bureaucratie had bedacht. Maar de BMF was ook een dankbare strijdmaker in het gevecht tegen de hogesnelheidslijn dwars door de Wouwse Plantage. Commissaris van de koningin Frank Houben klom daarvoor zelf met succes op de barricaden. Van het huidige provinciebestuur mag de BMF provinciale subsidies niet meer gebruiken voor het voeren van juridische procedures. Alsof we er anders overheen zouden lezen, is het woord 'niet' onderstreept in de 'werkafspraken' die de

BMF moet zich van de provincie losmaken voor het te laat is

BMF-top zich binnenskamers door de strot liet persen. De vernedering is ultiem. De milieufederatie wordt vanuit het provinciehuis gedicteerd hoe zij zich heeft te gedragen. Vrij vertaald: als u met ons meepraat doet u

dat niet om te procederen; voortdurend leggen we afspraken minutieus vast omdat we elkaar niet vertrouwen; mocht u toch de euvele moed hebben om voor eigen rekening naar de rechter te stappen, dan dient u zich daarbij aan uw eigen statuten te houden en dat binnen een week aan ons te rapporteren. De BMF wordt hiermee wederom en ditmaal buitensporig gestraft voor een subversieve daad tegen het project der provinciale projecten: de reconstructie van het Brabantse buitengebied. In 2007 stapte zij met de achterban naar de rechter om daarmee één van de grootste vergissingen uit haar geschiedenis te bestrijden: het mede verantwoordelijkheid nemen voor een ongelimiteerde schaalvergroting van de intensieve veehouderij op de Brabantse zandgronden.

Om hun geloofwaardigheid te herwinnen moeten voorzitter Ben Elkerbout en directeur Jan van Rijen als de wiedeweerga particuliere geldschietters binnenhalen, opdat de BMF zich kan bevrijden van de provincie en zo nu en dan weer eens stevig met de vuist op tafel kan slaan. En dat is hard nodig om te voorkomen dat de milieufederatie zich niet vervreemt van haar achterban: de lokale natuur- en milieugroepen. Daar heerst onvrede over Van Rijens jongste toegeeflijkheid aan de boeren. Hij accepteerde dat de veestapel regionaal kan doorgroeien, zodat de vermeste en mede daardoor voortgaande verarming van Brabantse natuur weinig opschiet met milieutechnische hoogstandjes als isoleerstallen en luchtwassers. De jaarlijkse natuurbarometer laat, ondanks incidentele successen met natuurontwikkeling, nog steeds een verontrustende achteruitgang van het aantal soorten planten en dieren zien. Het was een veeg teken dat Werkgroep Behoud de Peel zich openlijk van Van Rijen distantieerde. Maar geen enkele zichzelf respecterende milieugroep wil met de boodschap van veegroei aankomen bij onfortuinlijke burgers die megastallen in hun achtertuin krijgen. Zo raakt de BMF los van haar maatschappelijke wortels. Wat is dan nog haar bestaansrecht?